

møde i Addis Abeba i Etiopien for at diskutere Loméaftalerne, kunne de konstatere en halvering af EU-importen fra Afrika fra 6,3 pct. i 1980 til 3,3 pct. i 1992. Der er altså virkelig basis for at gå ind her og føre en fundamentalt anderledes handelspolitik, en politik, der nok tramper på europæiske magtfulde sektorer som tekstilindustrien og ikke mindst landbrugsområdet.

I forhold til bekæmpelsen af fattigdommen i EU ser det ifølge en rapport fra Europa-Parlamentet udarbejdet af CASA ud til, at det samlede antal fattige i Europa ikke er nedbragt nævneværdigt trods mange års indsats og fattigdomsprogrammer. Det vurderes, at antallet af fattige i EU udgør 55 millioner mennesker. Godt hver syvende EU-borger kan siges at være fattig, defineret som at have et forbrug, der udgør mindre end halvdelen af det nationale gennemsnit. Fattigdommen er blevet mere jævnt fordelt mellem de 15 medlemslande. Hvor de fattigste sydeuropæiske lande har oplevet et fald i antallet af fattige, har store lande som Tyskland, Italien og England oplevet en stigning.

Rapporten beskæftiger sig også med konsekvenserne af fattigdom, social udstødelse og marginalisering og dokumenterer, at mere end 5 millioner mennesker i EU er hjemløse. Struktur fattigdom, social udstødelse og en stigende polarisering i de rige lande er altså også en realitet. Danmark har derfor også en opgave på det regionale plan i EU for at sikre implementering af anbefalingerne fra det sociale topmøde.

Det har fra nogle af ordførerne under redegørelsesdebatten været nævnt, at det var forkert at drage en dansk sammenhæng ind i den her debat. Det er svært at undgå, når selve redegørelsen indeholder et stort dansk afsnit som tidligere nævnt. Men det afgørende er jo, at læser man Københavnserklæringen, indeholder den også en række nationale forpligtelser. Jeg skal særlig henvise til artiklerne 2, 3 og 4, hvor vi forpligter os i 2 også som en etisk, social, politisk og økonomisk nødvendighed for menneskeheden til det mål at udrydde fattigdommen i verden ved effektiv national handling og internationalt samarbejde.

Der er også et nationalt spor i fattigdomsdiskussionen. Vi forpligter os til at fremme – står der i artikel 3 – fuld beskæftigelse som en grundlæggende fortrinsmålsætning i vores økonomiske og sociale politik. Også her lyder der en direkte national forpligtelse, hvis de ting, der stod i Københavnserklæringen, giver mening.

I artikel 4 står der:

»Vi forpligter os til at fremme social samhørighed ved at skabe samfund, som er stabile, trygge og retfærdige og hviler på fremme og beskyttelse af alle menneskerettigheder og på ikkediskriminering, tolerance, respekt for forskellighed, lige muligheder, solidaritet, sikkerhed og deltagelse af alle mennesker, herunder udsatte og sårbare grupper og personer.«

Det er vigtigt, at disse forpligtelser ikke bare forbliver ord, men omsættes i konkret handling. Udstødelsen i det danske samfund er jo desværre fortsat massiv. Og kun de færreste forestiller sig vel, at de grupper, der i dag er skubbet ud, kommer med, medmindre vi gør en målrettet indsats på området. Ellers vil den opdeling i A-, B- og C-hold, vi har været vidne til i de sidste 20-25 år, blive en konstant tilstand, og vi vil fortsat skulle leve i et samfund med voldsom polarisering.

En polarisering, der netop i de her år bliver stadig tydeligere, både blandt børn, blandt voksne og blandt ældre. Derfor er kampen for at være med og deltage og være forankret i arbejds- og samfundslivet i det samfund, man lever i, den virkelige i forhold til de mange indbildte kampe om velfærden også i vores samfund i disse år.

Kampen imod de katastrofalt høje arbejdsløshedstal i et samfund med en række uløste opgaver burde være det centrale tema i den politiske og den økonomiske debat.

De seneste dages debat viser også, at når vi taler om de allermost udstødte, så har vi stadig forhold i Danmark, der ikke er, som vi gerne ville have dem. På trods af adskillige diskussioner og løfter til de sindslidende er indsatsen stadig ikke tilfredsstillende.

Det samme gælder narkoindsatsen med samme hensyntagen til forskellige lokale forhold. Vi ved nu, at også hjemløse er i den absurde situation, at de i stigende grad afvises fra forsorgshjemmene. Vi kan ikke fortsat være vidne til det svig over for sårbare, udstødte grupper, som de sidste dages og ugers debat har afdækket – og da slet ikke med en offentlig debat, hvor de forskellige offentlige myndigheder spiller bold med hinanden.

Men som sagt er det for SF afgørende at få de mange gode formuleringer både på det internationale område og på det nationale område omsat til virkelighed. Og det er derfor, vi i dag fremsætter følgende: